13/07/2019

«Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους»

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1827, η Πελοπόννησος εξακολουθούσε να υφίσταται λεηλασίες και καταστροφές από τα στρατεύματα του Ιμπραήμ. Οι Έλληνες κατέφευγαν πάντα σε ανταρτοπόλεμο, για τον οποίο παρατηρεί ο Κολοκοτρώνης στα «Απομνημονεύματά» του: «Ο Ιμπραΐμης μου επαράγγειλε μια φορά διατί δεν στέκω να πολεμήσωμεν (κατά μέτωπον). Εγώ του αποκρίθηκα, ας πάρη πεντακόσιους, χίλιους, και παίρνω και εγώ άλλους τόσους, και τότε πολεμούμε, ή αν θέλη ας έλθη και να μονομαχήσωμεν οι δύο. Αυτός δεν με αποκρίθηκε εις κανένα. Και αν ήθελε το δεχθή το έκαμνα με όλην την καρδιάν, διότι έλεγα αν χανόμουν, ας πήγαινα, αν τον χαλούσα, εγλύτωνα το έθνος μου».

Οι εξαντλημένοι Πελοποννήσιοι συνέχιζαν την αντίσταση όπως μπορούσαν και τότε ο Ιμπραήμ εφάρμοσε τη μέθοδο του μαζικού προσκυνήματος. «Προσκύνημα» ονομαζόταν στα χρόνια της Τουρκοκρατίας η δήλωση υποταγής μεμονωμένων ατόμων ή ολόκληρων ομάδων (ή ακόμα και περιοχών) προς τον κατακτητή, εναντίον του οποίου είχαν προηγουμένως εξεγερθεί. Η αποδοχή της υποταγής εκφραζόταν έμπρακτα από τους Τούρκους με χορήγηση στους προσκυνημένους

ειδικού πιστοποιητικού, γνωστού ως «προσκυνοχάρτι». Έτσι οι επαναστατημένοι επανέρχονταν στην κατάσταση του νομιμόφρονα υπηκόου.

Σε αυτές τις αντίξοες συνθήκες, ο Κολοκοτρώνης με το σύνθημα «Φωτιά στα σπίτια και τσεκούρι στην περιουσία και το λαιμό εκείνων που κάνουν τα χατίρια των Τούρκων. Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους!», εξαπέλυσε φόβο και τρόμο στους προσκυνημένους και αναζωπύρωσε τη σπίθα μίας επανάστασης που έδειχνε ετοιμοθάνατη.